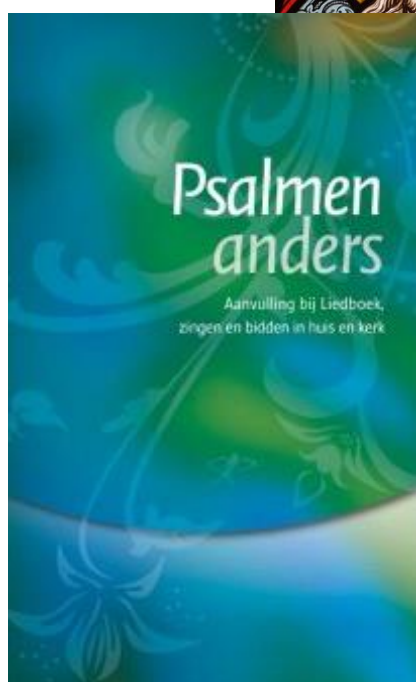

Lied

van de maand oktober 2022:

Voor de toegewijden

Liedboek 732

Lied van de Maand – oktober 2022

Er zijn van die mensen Je kent ze wel, die mensen. Of eigenlijk ken je ze niet, want ze vallen niet op. Ze verkopen geen praatjes. Ze gaan hun gang in de gemeente, in de buurt, in de familie. Ze dwingen op een natuurlijke manier respect en waardering af. Ze zijn onbesproken van gedrag. Als je zou voorstellen voor hen een standbeeld op te richten, zou iedereen er vanzelfsprekend en zonder discussie mee instemmen. Behalve zij zelf, zij zouden het pertinent weigeren. Ken jij zulke mensen? Je vader of moeder? Mensen die als een vader of moeder voor jou waren? Ben jijzelf misschien zo iemand?

Willem Barnard geeft ze een prachtige naam: 'toegewijden.' Hij schrijft een danklied voor hen. Hij noemt ze: 'stillen in den lande die van binnen brand(d)en met een heilig vuur.' (Zelf zou ik Barnard onder hen scharen.)

Barnard wijst speciaal op drie mensen die een belangrijke positie in ons leven kunnen vervullen:

'Vaders die ons leidden (2) | moeders die ons droegen' (2) | 'Herders die ons weidden' (3)

Hij bedoelt niet alleen onze biologische ouders. Ook voorgangers die ons ten voorbeeld waren sluit hij in. Over hen spreekt hij in de voltooid verleden tijd. Hij kijkt dus terug. Maar het lijkt er op dat hij zichzelf corrigeert. Aanvullend schrijft hij:

'Niet alleen van vroeger zijn ze, maar van nu, want ze zijn van U!' (3)

Het toekomstperspectief is dat God die toegewijden, die stillen in den lande, op de nieuwe aarde bijeen zal brengen zoals Hij schoven in zijn schuur verzamelt (3). Het gezaaide wordt geoogst en bijeengebracht. Barnard gebruikt dat aansprekende beeld van de oogst wel vaker. Bijvoorbeeld in Lied 650: 'De aarde is vervuld.' Daar dicht hij aan het eind: 'de oogst rust in de wind als psalmen in de nacht.'

In het lied dat we hier bespreken, gaat Barnard nog verder. Het zijn niet alleen de genoemde toegewijden die verzameld worden. Er komt een schare die niemand tellen kan:

Eenmaal slaat het uur, (3)

**dat van alle zijden mensen samenstromen, pelgrims welgekomen
roepen: God is hier, zingen voor de Heer (4)**

Het is een vondst van Barnard, dat hij couplet 3 eindigt met de zin: 'Eenmaal slaat het uur'. Het lijkt er op, dat dit nog terugslaat op het voorgaande: de schoven die vergaard worden in de schuur. Tegelijkertijd neemt hij een voorschot op wat volgt, doordat de zin eindigt met een komma, en dus onaf is: op dat uur zullen van overal pelgrims samenstromen en Gods naam zingend belijden.

Het lied begon met 'stillen in den lande' en eindigt met een 'onafzienbare stoet pelgrims.' Het belangrijkste is, dat dit een danklied is voor de 'toegewijden.' Voor wat vaders, moeders en herders in ons leven betekenen hebben en nog betekenen. Hun werken volgen hen na, zegt de Schrift in Openbaring 14: 13.

Willem Barnard schreef het lied in 1981 voor Allerheiligen. De melodie is Ignace de Sutter, door Barnard 'de Vlaamse opperzangmeester' genoemd. Het lied werd ook gezongen bij de uitvaart van Ignace de Sutter in 1988. Ook hij wordt zo tot de 'toegewijden' gerekend.

De melodie, goed te zingen door de gemeente, valt op doordat ze uit vijf regels bestaat. Woorden en melodie zijn innig van karakter. Zing het lied dus niet uitbundig, maar ingetogen. Je kunt het goed zingen in de maand oktober, nu het herfst wordt en het kerkelijk jaar ten einde loopt. Het past ook heel goed bij een gedachtenismaaltijd of een dankdienst bij een overleden geliefde.

© Kerpunt - Liturgie

- Bovenstaande tekst, geschreven door Henk Schaafsma, mag (met bronvermelding) overgenomen worden, in samenhang met het zingen van dit lied in de kerkdienst.
- Een uitgebreidere bespreking is te vinden in EREdienst jg 49 nr. 4. Daar is ook een begeleiding voorafgegaan door een zestal variaties te vinden, net als een driestemmige koorzetting.
- Geluidsvoorbeeld: [732 - Voor de toegewijden - Liedboek Compendium](#)